

страхувальника так і окремо. А така країна як Естонія даний вид страхування розпочала здійснювати чи не однією з перших.

Ми ще далекі від країн Європи та Америки, де страхуванню підлягають ледь не всі забаганки, які собі тільки можна уявити.

Отже, проаналізувавши доробки науковців з даного питання, можна зробити певні висновки, для поширення даної страхової послуги в Україні. В законодавстві необхідно чітко виокремити страхування майна і обумовити всі особливості даного виду страхування. Визначити коло підстав з приводу яких страховик буде нести відповідальність, і в той же час надати їм певні гарантії. Але здійснювати всі нововведення, поступово досліджуючи всі особливості їх реалізації.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про страхування» // Відомості Верховної Ради України – 1996 р. – № 18. – Ст. 78.
2. Осадець С.С. Страхування. Підручник / С.С. Осадець // Вид. 2-ге, перероб. і доп. – К.: КНЕУ. – 2002 р. – 599 с.
3. Зарубіжний досвід страхування тварин. // [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://otherreferats.allbest.ru/bank/00216523_0.html.
4. Страхування тварин. СК «Глобус» VIG. // [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ic-globus.com/page-961.html>.
5. Страхування тварин. Провідна. // [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.providna.ua/uk/content/strahyvannya_tvarin.

Белікова С.О.

*здобувач, старший викладач,
Національна академія прокуратури України,
радник юстиції*

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРА У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ В КОНТЕКСТІ РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА

Сучасне законодавство про прокуратуру України визначає пріоритетність функції представництва інтересів громадянина або держави в суді в діяльності органів прокуратури, оскільки воно спрямовано передусім на захист прав людини (громадянина) і держави.

Так, на органи прокуратури, згідно зі ст. 121 Конституції України та ст. 23 Закону України «Про прокуратуру» (в редакції від 14 жовтня 2014 року, який набрав чинності 26.10.2014) [1], покладено представництво інтересів громадянина або держави в суді, у випадках та порядку, встановлених законом. Статтями 23-24 цього ж Закону визначено підстави та форми представництва.

Основними завданнями представництва в суді є реальний захист та поновлення прав і законних інтересів громадян, а також захист інтересів держави, що порушуються або можуть бути порушені внаслідок протиправних діянь фізичних і юридичних осіб, фактичне усунення порушень закону, як це передбачено пунктом 2 наказу Генерального прокурора України № бгн від 28 листопада 2012 року «Про організацію роботи органів прокуратури щодо представництва інтересів громадянина або держави в суді та їх захисту при виконанні судових рішень» [2].

Отже, прокуратура сприяє реалізації і захисту прав людини та інтересів держави, що є її головною метою.

Підставою представництва інтересів громадянина (громадянина України, іноземця або особи без громадянства), відповідно до частин 2, 3 статті 23 Закону, виступає його неспроможність самотійно захистити свої порушені чи оспорювані права або реалізувати процесуальні повноваження через недосягнення повноліття, недієздатність або обмежену дієздатність, а для інтересів держави – наявність порушень або загрози порушень інтересів держави.

Крім того, під представництвом прокуратурою інтересів громадян або держави в суді слід розуміти також здійснення захисту інтересів громадян та держави при виконанні судових рішень шляхом вжиття заходів, спрямованих на своєчасне і реальне виконання рішень, постановлених у справах за позовами, заявами прокурора. Тому, прокурор на стадії виконання судових рішень, завдяки представницької функції, приймає участь у виконавчому провадженні та згідно ч. 1 ст. 7 Закону України «Про виконавче провадження» [3] набуває статусу учасника виконавчого провадження.

Новий Закон України «Про прокуратуру» залишив за органами прокуратури здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді та закріпив на законодавчому рівні участь прокурора у виконавчому провадженні на стадії виконання судових рішень, що є позитивним для діяльності даного правозахисного органу.

Деякі вчені, зокрема, Є. Суботін, О. Черв'якова і І. Марочкін вбачають представництво прокурором як представництво нового типу, оскільки обов'язковим учасником відносин, які у зв'язку з цим виникають, є прокурор. Складовою частиною завдань, що стоять перед представництвом, вони вважають «захист інтересів суспільства, оскільки порушення останніх неминуче позначається на інтересах громадян, що, у свою чергу, не може не зачіпати інтересів держави» [4, с. 63-65].

Наразі, прокурор – особливий суб'єкт представництва в суді і у виконавчому провадженні. Представництво прокурором інтересів громадянина або держави має свої особливості серед яких є те, що воно здійснюється на підставі Конституції України та Закону України «Про прокуратуру», хоча інші види представництва відбуваються на підставі доручення (договору, ордеру тощо).

Але ж новий Закон України «Про прокуратуру» (на відміну від його попередньої редакції від 5 листопада 1991 року) одночасно вніс обмеження стосовно кола суб'єктів, які потребують відповідного захисту, – це ті громадяни, які не досягли повноліття, недієздатні або обмежено дієздатні. Фактично прокурор вправі здійснювати функцію представництва щодо вказаної категорії осіб за умови, – якщо законні представники або органи, яким законом надано право захищати права, свободи та інтереси таких осіб, не здійснюють або неналежним чином здійснюють їх захист (ч. 2 ст. 23).

На наше бачення, вказані зміни прийняті без урахування аналізу законодавства і практики роботи органів контролю та інших органів, уповноважених забезпечити захист прав та інтересів визначеного кола осіб, а також законних представників цих осіб (батьків, опікунів, піклувальників). Не завжди у повсякденному житті робота вказаних органів зналагоджена і є достатній рівень їх юридичної й професійної підготовки. Аналогічно це стосується і законних представників дітей.

Практика свідчить, що звернення до прокуратури є найефективнішим засобом боротьби з неправомірними порушеннями. Проте написання позовної заяви та ведення справи у суді необхідно доручати фаховому юристу, оскільки судовий процес – це копітка процедура, недотримання якої (наприклад, вимога щодо строків) може привести до програшу справи позивачем, навіть якщо він був правий [5, с. 42].

Водночас, новий закон передбачає необхідність обґрунтування прокурором в суді наявності підстав представництва і тільки

виключно після їх підтвердження судом прокурор вправі його здійснювати. Тобто, наявність таких підстав має бути підтверджена прокурором шляхом надання суду відповідних доказів. Зауважимо, що законодавець не визначив формат і обсяг цих обґрунтувань, що надають прокурору підстави для представництва, які були б достатніми для його здійснення (подання заяви, позову).

Слід підкреслити, що новий закон виключив можливість здійснювати представницькі функції щодо захисту такої соціально незахищеної категорії громадян – як громадяни похилого віку, чим позбавив їх відповідного захисту у випадку порушення їхніх прав та інтересів.

Виникає ряд актуальних питань, пов'язаних з представницькою діяльністю прокурора у виконавчому провадженні. Якщо органи прокуратури позбавлені права звертатися з позовами в інтересах громадян похилого віку, то який орган (посадова особа) буде представляти їхні інтереси і у виконавчому провадженні? Прокурор як учасник виконавчого провадження користується правами сторони, передбачені ст. 12 Закону України «Про виконавче провадження», і фактично контролює хід виконання судового рішення. У випадку наявності порушень з боку державного виконавця під час здійснення виконавчих дій примусового характеру, прокурор відповідно реагує шляхом оскарження дій (бездіяльності) держвиконавця до суду або до керівника вищестоящего органу державної виконавчої служби. Тим самим прокурор забезпечує законність у виконавчому провадженні та поновлення порушених прав громадян (держави).

Таким чином, зважаючи на позитивний досвід представницької діяльності прокурора вважаємо за доцільним в новому законодавстві надати прокурору можливість самостійно визначати підстави для його втручання щодо вирішення конфліктних ситуацій правозахисним шляхом, а також визначати належність людини і громадянина до категорії осіб, які потребують захисту.

Список використаних джерел:

1. Про прокуратуру: Закон України в ред. від 14.10.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://www.rada.gov.ua>.
2. Про організацію роботи органів прокуратури щодо представництва інтересів громадянина або держави в суді та їх захисту при виконанні судових рішень: наказ Генерального прокурора України від 28 листопада 2012 року № 6гн [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.uazakon.com/documents.

3. Про виконавче провадження: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 24. – Ст. 207 (в редакції від 2 березня 2014 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>.

4. Суботін Є., Черв'якова О., Марочкін І. Представницька функція прокурора // Право України. – 1997. – № 11. – 63–65 с.

5. Банах С. Зміцнення інституту представництва в органах прокуратури як гаранта формування правової держави // Вісник національної академії прокуратури України. – 2013. – № 5. – 42 с.

Самсоненко Л.А.

студент;

Кобзар В.В.

кандидат юридичних наук, старший викладач,

Навчально-науковий інститут права та соціальних технологій

Чернігівського національного технологічного університету

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПІДСТАВ ВІДМОВИ У СТРАХОВИХ ВИПЛАТАХ

Страховання як система захисту майнових інтересів фізичних та юридичних осіб – необхідний елемент соціально-економічної системи суспільства [4]. Взагалі, страхування – це вид цивільно-правових відносин щодо захисту майнових інтересів фізичних осіб та юридичних осіб у разі настання певних подій (страхових випадків), визначених договором страхування або чинним законодавством, за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати фізичними особами та юридичними особами страхових платежів та доходів від розміщення коштів цих фондів [2].

На сучасному етапі життя страхування набуває неабиякого значення. Підвищення ролі страхування можна пояснити прагненням особи захистити свої майнові інтереси. Для досягнення поставленої мети фізичні та юридичні особи укладають договори страхування зі страховими компаніями.

Договір страхування – це договір, за яким одна сторона (страховик) зобов'язується у разі настання певної події (страхового випадку) виплатити другій стороні (страхувальникові) або іншій особі, визначеній у договорі, грошову суму (страхову виплату), а страхувальник зобов'язується сплачувати страхові платежі та виконувати інші умови договору [3]. Тобто, здійснення страхової